

Davant dels neofeixistes de sempre, no passaran!

«El feixisme postmodern té lleis, advocats, jutges i tribunals, però de cap de les maneres és democrata» | «Amb l'Estat espanyol no hi ha pacte possible, ni tan sols negociació»

Moment en què els assistents a l'acte d'Espanya Ciudadana abandonen la plaça escortats per la Guàrdia Civil i la Policia Foral | El Salto | Jone Arzoz

Diumenge, 4 de novembre de 2018, la marca blanca i unitària del feixisme espanyolista als Països Catalans i a la resta de nacions ocupades per l'Estat espanyol a base de violència extrema, ha recollit el testimoni del feixisme espanyolista de sempre. Albert Rivera va anar a Altsasu a mostrar que allò, segons ell, és Espanya i que els joves tancats a la presó després de ser agredits per membres de les forces d'ocupació hi són perquè els toca ser-hi, perquè no van ser bons súbdits callats i obedients que, després de rebre, se'n van cap a casa a plorar en silenci. Són coses de l'ocupació. Hi ha qui pega i pega i qui rep i rep. I si qui rep decideix queixar-se és acusat de pegar i no cal patir perquè tot l'entramat legal cau damunt seu per posar-lo fora de circulació. I sí, el feixisme postmodern, que és on som ara, té lleis, advocats, jutges i tribunals, però de cap de les maneres és democrata, perquè té un únic objectiu que és mantenir la impunitat dels amos i assegurar la dominació dels que ells volen súbdits i res més. Ciutadans, amb la ultradreta que el centra (Vox) i la vella casa comuna de la dreta (PP), han recollit avui el testimoni d'un senyor que es deia Ynestrillas i que exercia fa anys de cap autocoronat de l'extrema dreta espanyola i espanyolista, feixista per a més dades, i que feia exactament el mateix que ells han fet avui: escarnir les víctimes del despotisme de l'Estat espanyol a casa seva.

Dissabte 3 de novembre, aquesta mateixa «justícia» d'ocupació que manté a presó els joves d'Altsasu feia públiques les acusacions contra qui anomenen líders de la revolta. Es tracta, és clar, d'un escarni públic com a producte de la seva mirada sobre els fets de l'octubre de 2017 a Catalunya, sobre el referèndum d'autodeterminació que vam organitzar, que ens va permetre decidir, que vam defensar i que vam guanyar els qui ara desitgem que Catalunya esdevingui una república independent i no es mantingui com a comunitat dependent d'una monarquia que ha d'heretar un xiqueta de 13 anys que es veu que llegeix prou bé. Ni encara que ho fes bé del tot...

Allò que es veu en aquest judici que s'apropa és que les persones tancades de forma provisional «per tal que no fugissin» seran condemnades a més presó, perquè l'Estat fa allò únic que sap fer: reprimir. I tindran presó ells, elles i moltes altres; i tindran exili les que no vulguin ser empresonades per haver permès votar. Ja ho sabem, però es veu que fer com si no ho sabéssim servia a alguns per allargar les coses i no assumir «la cosa». I «la cosa» no és altra que la que totes i tots sabem: amb l'Estat espanyol no hi ha pacte possible, ni tan sols negociació, ni res que s'assembli a una decisió democràtica sobre el futur de les persones que hi vivim. I no n'hi ha si no els obliguem, precisament, a negociar i admetre que la voluntat dels pobles no es pot mantenir emmordassada per cap llei que no sigui la que permeti decidir quan la societat es troba enmig d'una tria que pot comportar canvis importants.

Per arribar a poder decidir, jo només veig la possibilitat que ens dona la desobediència col·lectiva multitudinària, l'enfrontament no violent de milions de persones que volem decidir què volem ser no ja de grans sinó ara mateix. Per fer-ho ja vam fer un referèndum i en farem tants com

calgui però no deixarem que les pràctiques parlamentàries de partits que l'únic que saben fer és aturar la gent en les seves demandes i peticions, esdevinguin la forma de fer política independentista. Perquè ja sabem, per les pràctiques d'ara mateix, i teníem clar ja d'abans, perquè sempre ha estat així, que quan una demanda social arriba a seu parlamentària, aquesta esdevé tota una altra cosa. No perquè toqui realitat sinó perquè toca garrot, amenaces i tot l'entramat que els que manen tenen per no deixar de manar mai. No acceptem, doncs, «negociadors» en aquest capítols de «la cosa», perquè oberts a la negociació hi estem sempre però oberts a la rendició, a la transacció o a la renúncia a poder decidir, decididament no.

Ara bé, som ultraventilats i no sé quines ximpleries més per això? Doncs no, perquè res no volem imposar però tampoc res acceptem que se'ns imposi. Tenim mètode i és democràtic i semblava que era d'això de què anava la història, no? Doncs això. El nostre procés cap a l'autodeterminació ha estat, és i ha de ser fet des de la millor manera possible, decidit democràticament entre totes i tots en cada una de les seves passes, sense deixar en mans de «polítics» res que no siguin els detalls, construït des de baix cap a dalt sense deixant fora ningú, sense deixar fora tampoc cap dels que defensen la unitat de l'actual Estat espanyol.

Per sobre de tot, però, sobretot, lluny de la por, que continua essent l'únic argument que l'Estat és capaç de fer anar per mantenir una unitat construïda amb violència, assassinats, tortures i presons. Lluny de la por i de les formes polítiques que aquesta pren, sobretot el feixisme i el neofeixisme dels encorbatats com Rivera, davant dels quals, amb les qui resistiren als anys 30, als 70 i ara mateix ens plantem en el crit que Jordi Cuixart deia i diu davant del feixisme i pel qual l'acusen de tot allò que els passa pel cap amb l'única intenció de tenir-lo tancat: «No passaran!», perquè la darrera barricada és al cervell i les ganes de llibertat no hi ha presó que les pugui tancar. No passaran!, ni a Euskal Herria ni als Països Catalans!